

На страна погледнешъ, и Гюргево виждашъ,
 Градъ на хълмъ високъ и на скала положенъ.
 Щомъ влѣзнихме въ него, отъ голѣма радость,
 Въ султанската стража отъ лека пѣхота
 Топове грѣмныхъ, а слѣдъ туй излѣзе
 Тамошни кадия съсъ купъ мръсни турци;
 Посланикътъ тѣхъ ги зарадва съ вида си,
 И сутринята рано седнихме въ каици.
 Каицитѣ бързатъ, по-скоро да стигнемъ,
 Въвъ града Русчука — брѣгътъ на България.
 Юначното племе на дѣдитѣ наши
 Отдавна остави Сармація далечна
 И засели тази земя плодородна,
 Засели Сърбия, Далмация, Босна;
 Тѣхниятъ езикъ е съ нашия еднакътъ.
 Когато стѣпнихме въ тази земя намъ сродна,
 Гарвани и орли видѣхме да късатъ
 Отъ страшната чума труповетѣ прѣсни, —
 Това ни напълни сърдцата съсъ ужасъ."

Тука Твардовски говори за невъжестото на турцитѣ, същото пѣщо, за което споменува и Кушевичъ, именно че тѣ считали чумата за обикновена болестъ, а вѣрвали, че тя била Божие наказание, отъ което чловѣкъ не могълъ да се прѣдпази.

Поуспокоени минѣхме Парабутъ
 И нѣколко села добръ изградени, —
 Тѣ бѣхъ имоти на жени султански.
 Подиръ това ние пристѣпнихме въ Разградъ.
 Нѣкога въ България съ дозата си славенъ;
 И днесъ е населенъ, и прочуть съсъ моста
 На рѣката Ардажа и съ мечетъ султановъ.
 И тукъ скъпи ужасъ; трупове се влячатъ,
 Тизифона блѣдна тича съсъ сѣриъ остъръ.
 Сутринята влѣзнихме вътрѣ въвъ България,
 На минѣхме Добричъ съ нездравитѣ блатъ,
 Злокучене славно съсъ добри суждучи.
 А слѣдъ тѣхъ стѣпнихме въ стрѣмнитѣ Балкани.

На това мѣсто Твардовски прибавя въ проза слѣдното:

— „Тука има чудесни свинѣ, и отъ тѣхъ правятъ суждучи, подобни на нашитѣ, които тукашнитѣ жители сушатъ на слънце.“ За Балканитъ писателятъ излага, че въ древностъ се наричали Хемусъ. Балканитъ и Родопитѣ били прославенитѣ отъ поеситѣ тракийски планини, които се простирали отъ Черно-море чакъ до Македония, и окръжавали Тракия като съсъ стѣна. Тѣзи планини поради стрѣмнотата си били проходими само на нѣколко мѣста. Твардовски описва Балканитъ по слѣдния начинъ:

— „Въ сѣбичести огромни планини стѣпнихме,
 Които ни скрихъ заритѣ слънечни;
 По скалитѣ трескъ, а вѣтрове буйни
 Буцатъ въ долищата и дървата свалятъ.“